

PORGazeeen 76

OBSAH

Žádný tlaky	4–5
Lamentace zpoza plenty	5
Jak půjde čas s vládou AB	6–8
Dva státy, jeden národ	8
Škárka a já	9
Odejde?	9
Kinematografické okénko	10
Hudební vokno	11
Být sám sebou (rozhovor)	12–14
Slyšíme se?	14
Peče celý PORG!	15
15 years in Czech Republic	16
350 J. A. K. Jak dál?	17
Tady jsem našel balanc (rozhovor)	18–19
Literární okenice	19
Kde končí záda?	20–21
Sportgazeen	22–23
Perly sviní(m)	24–25
Minirecenze	26–27

Čas běží a čtenáři netrpělivě očekávají nová čísla Porgazeenu. Správně! Co jiného také během karantény dělat?

STALO SE

Septima si užívá poslední doušky dětství, p. P. B. útočí na studenty s teploměrem. * Už nemusí, nainstalovali nám termokameru. * Už nemusí, nechodíme do školy. * Sextáni i přes korunu odjeli do zahraničí. * PEX_Libuše * Se zahraničními univerzitami nově pomáhá P. Z., spamuje víc než J. H. * Škola v přírodě se zrušila :(Bude na jaře? * Koráb nás neměl rád, obědy následně komplikoval nedostatek příborů. Momentálně bez problémů. * ČUVUN ožil! Možná až moc... * Pokračuje neradostný vztah mezi N. M. a oktávou (ale hroty jsou menší než loni). * Oktaváni stihli třídní výlet těsně před zavřením školy. * Píprof. M. J. nenechali spát, ona jim to druhý den vrátila pořádně dlouhým výletem. * D. Z. a A. Ž. se rozvášnil, K. Š. z toho měla trochu depku, D. N. taky, ale menší. * Lockdown No. 2, z dvou týdnů jsou opět dva měsíce. A víc. * Septima moc nebaví, ne že by mohla. Zato sborovna baví. Ech, snad se pobavíme. * Ples nebude, počkejte si na jaro. * Předtančení je přesto v procesu. * Na Oxbridge letos libeňský PORG nikoho nepošle. * S. K. a exporgán J. Š. jsou dobří přátelé ;) * Vracíme se do školy, nejdřív oktáva, zbytek na střídačku. Po Novém roce se nevrací nikdo. * vánoční trhy trochu jinak * K. Z. a J. T. v objetí toho stejného muže? Jak skandální! * PO:RG cup, PORG LOL turnaj a oktávanské Among Us, hráči mají pré. * Vánoce! * Silvestr! * A. H. učí společně s Knedlou a v umrlčím hávu organizuje skvělou dějepisnou soutěž. * P. D. nezvládá nejen cizí slova, kdo mu koupí slovník? * J. P. už exporgánky nebaví, mimo školu si našel K. K. * M. M. má taky nějaký úlovek? * D. N. a F. N. + M. J. a E. Š. Zase? * F. N. + E. V. už bohužel ne. * nová sextánka i nový septimán* A. B. odchází. Stejně jako S. B. či Š. S. *

stálce: S. K. + J. S. * M. F. + E. F. * J. D. + N. K. (exPL) * A. S. + K. F. (NP) * Š. L. + K. M. (exNP) * M. Ž. + J. F. (exPL) * M. L. H. + E. H. * A. B. + E. B. * E. V. + A. G. (mimo) * Š. Š. + J. K. (mimo) * M. Š. + R. L. * M. A. + poznámkový blok. Tomuto vztahu nefandíme.

Poslední tandemové číslo

Drazí!

Po více než dvou letech píšeme svůj poslední úvodník. Snad nám tedy dovolíte drobnou rekapitulaci našeho působení v čele nejlepšího školního časopisu, který kdy existoval.

Náš nástup na podzim 2018 nezačal příliš hladce. Hned na začátku jsme upozornili, že nejsme příliš nakloněni článkům útočně-hejtového typu, a v redakci se objevily obavy, že Pzeen se pod naším vedením bude, citujeme, sklánět před vedením školy. Snad se nám tyto pochybnosti podařilo rozptýlit publikací konstruktivně kritických textů jako *Bez mapy?* (Filip Miškařík; 71), *Nechte nás najíst!* (Martin Melišík; 75) či *Unpopular opinions: PORG edition* (Louis Zamazal; 75).

Aniž bychom si mysleli, že by snad naše škola byla bezchybnou, zdá se nám přinejmenším zvláštní, když se někteří urputně snaží dělit PORG na „nás“, studenty, a „je“, vyučující. Jsme jednoznačně příznivci spojování obou skupin – i proto jste na stránkách tohoto magazínu mohli najít texty paní profesorky Huliciusové (Koronazeen, 76) či pana profesora Hudsona (76). A za spolupráci samozřejmě děkujeme i panu profesoru Valáškoví!

Čeho si ale nejvíce ceníme, je skutečnost, že do služeb PORGazeenu se dalo mnoho nových šikovných redaktorů a redaktorek všech konfesí: začínající literáti (Mikuláš Fantys, Anežka Peimer, Dominik Kučera), břitcí satirikové (Daniel Mitrofanov), kischovsky zuřiví reportéři (František V. Novák, Emma Štorková, anonymní autorka z nižšího gymnázia), odborníci přes hudbu (Matyáš Vlnas), připomínací důležitých výročí (Ema Nevřelová) i servítky si neberoucí tvůrci apelativních článků (Louis Zamazal).

Velké díky ale patří také dlouhodobým pilířům redakce v čele s Kubou Zajícem, Jonášem Stoiřem, Filipem Miškaříkem, Terkou Fremundovou, Otíkem Goldflamem (ad.), nadaným výtvarnicím (Kája Štefková, Teri Hachová ad.), ajťákům (Vojta Staněk, Michal Janočko), sběračům perel (Vojta Dašek, Amálka Zemanová ad.) i jednorázovým přispěvatelům (Matěj Krátký, Martin Melišík, Tadeáš Vachek, Nikol Krejčí ad.); zkrátka všem, kdo se jakýmkoliv způsobem zapojili do přípravy Pzeenu, této jedinečné složky bájněho ducha PORGu.

Na jednoho důležitého člověka jsme v našem dlouhém výčtu přece jen zapomněli – je jím zdatná fejetonistka a současná sextánka Klára Jánošíková. Právě ona po nás PORGazeen převezme a jsme přesvědčeni, že pod jejím vedením bude *nadále dobře kvétat*, jak by řekla Jolanda. Hodně štěstí, Kláro! <3

Uřídit školní časopis není žádná sranda, nejen v době covidové; až nás překvapuje, že jsme u jeho kormidla vydrželi po sedm čísel (71–76 + Koronazeen), notabene v tandemu.

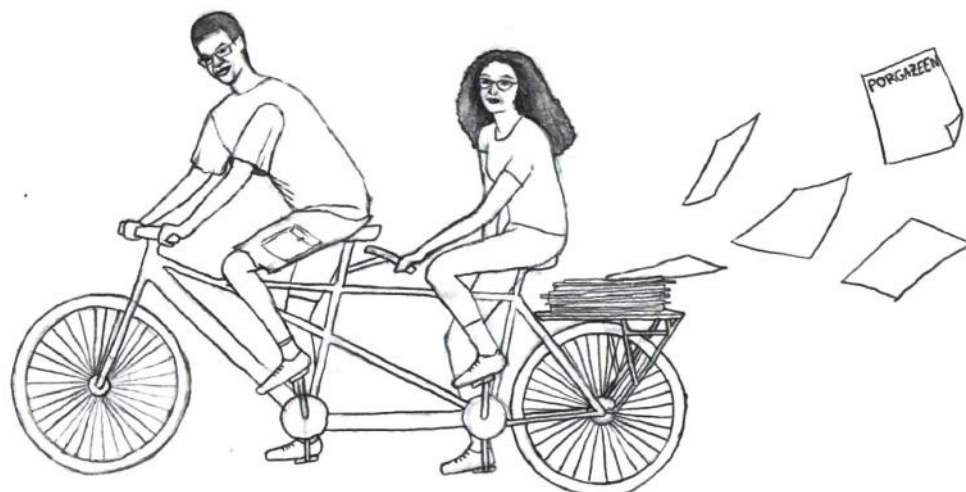
Ale dost už té samochvály. Bylo nám velkou ctí, že jsme mohli vést magazín s 26letou tradicí, jenž se i přes drobné krize, které jednou za čas nevyhnutelně nastanou, stále těší neutuchající oblibě u vás, naši milí čtenáři. Věřte, že ten pocit, když na vánočních trzích či na Vodní slavnosti jde nejnovější číslo na dračku a nad jeho stránkami se setkává hned několik generací, je k nezaplacení.

Díky. Všem.

Váš šéfredaktorský tandem

Vojtěch Voska (oktáva)

Pája Kroužková (septima)

Žádný tlaky!

Když jsme psaly tento článek, zamýšlely jsme se nad tím, co máme společného. Došly jsme k závěru, že krom povrchních věcí, jako je třeba zájem o vzhled, nás také spousta stejných věcí trápí. S oktavou přichází nové povinnosti a nová rozhodnutí. Je na nás vyvíjen tlak ze všech možných směrů.

„Nemyslíš si, že by ses v tomhle věku měla oblíkat trochu jinak?“

„Podle mě si tím, jak se oblíkáš, říkáš o znásilnění.“

„Pro koho ses takhle vyfikla?“

„Kdybych byl tvůj kluk, tak by mi určitě vadilo, že jsi takhle odhalená.“

„Já bych nikdy tolik času tomu, jak vypadám, věnovat nemohla.“

Zdá se nám, že s těmito větami se v dnešní době potýká snad každá druhá holka, občas i kluci. Někoho to nezajímá a dál si hledí svého, protože je dost sebevědomý na to, aby se nenechal rozhodit názory ostatních. Jinému to ale může ublížit, protože třeba chce zkusit něco jiného a není si tím stoprocentně jistý. Kvůli sociálním sítím se na vzhled klade velký důraz a každý pak srovnává svůj zevnějšek s tím, co vidí na internetu. Ale o tom později.

Další problém, který k tomuto patří, je finanční stránka módy. Následovat nové trendy něco stojí. A k tomu ještě můžeme přidat cenu za všechnu kosmetiku, žiletky a tak dále. Samozřejmě je na každém z nás, jak budeme s vlastním tělem zacházet, ale je jenom lidské chtít působit atraktivně a tak, jak je ve společnosti přijatelné. Protože ať chceme nebo ne, lidé nás, minimálně podvědomě, do jisté míry soudí podle vzhledu.

„Ty nemáš žádnou fotku na instagramu, jo?
V jakým století žiješ?“

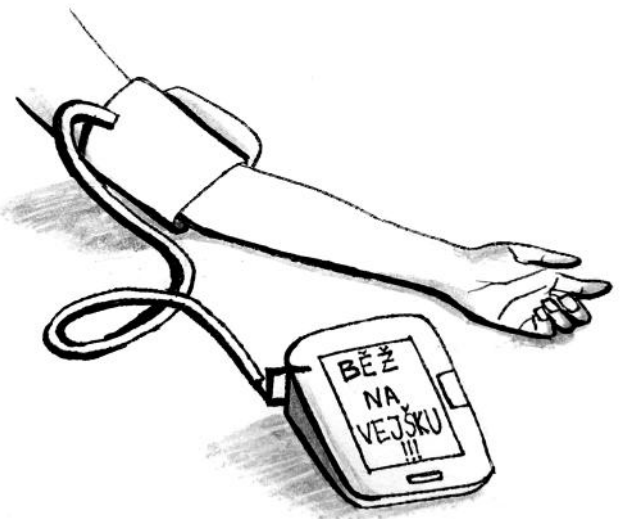
„Ten má zase debilní storýčko.“

„Chtěla bych vypadat jako tahle holka.“

„Ježíš, kdo dneska ještě používá hashtagy?“

„Influencer není legitimní povolání.“

Vliv, který na nás mají sociální sítě, je z většíny způsoben námi samotnými. Zpočátku nevinný zá-

jem o celebritu se může v průběhu měsíců proměnit v závistivé sledování každého příspěvku oné osoby. Internet je plný krásných lidí a spousta z nás by chtěla vypadat jako oni. Často se ale stává, že zapomínáme na věci, které jsou opravdu důležité. Stejně tak kvůli sociálním sítím zapomínáme žít svůj vlastní život. Na všemožných aplikacích strávíme denně až několik hodin. Chceme se zabavit, ale to se nám většinou podaří jen na pár minut. Pak už se dostaneme do nekonečné spirály internetu a mrháme časem. Pozitivní ale je, že se z médií můžeme dozvědět i důležité informace, které nám pomohou k seberozvoji.

„Počkej, a ty jako nejdeš do zahraničí, jo?“

„Karlova je trochu pod tvoji úroveň, nemyslíš?“

„Hej, oni jako nějaký lidi prostě nejdou na vejšku?“

„Ty si myslíš, že je užitečný studovat umělecký obor?“

„Co budeš jako dělat s diplomem z filozofie?“

Nakonec začneme téma, které ovlivňuje nás všechny. Minulý rok nás pan Haláček informoval o možnostech, které máme ohledně studia v zahraničí. Jsme přece Porgáni. Kdo jiný než my by měl jít na prestižní zahraniční školy? Už se ale nikdo neptá, jestli tam opravdu chceme, jestli vůbec chceme dál studovat, jestli na to máme peníze, kapacitu a podobně. Jenže jsme z PORGu, tady to tak chodí, všichni počítáme s tím, že půjdeme na vysokou. Co když naše vysněné povolání nevyžaduje vysokou,

třeba málo vydělává nebo je těžké se v něm uplatnit? Naše okolí nás tlačí, abychom se hnali za prestiží, uznáním a penězi místo toho, abychom zjistili, co nás opravdu baví a dělá šťastnými.

Všechny tyto nátlaky mají dva možné zdroje. Buď nám to dělá okolí, nebo si to děláme sami. Ale

pokud víme, kdo jsme a co od života chceme, musíme si stát za svým a nenechat se ovlivnit. Chce to trochu vůle, ale věříme, že to všichni zvládneme.

*Kája Štefková (oktáva)
Maruška Žukovská (oktáva)*

Komentář

Lamentace zpoza plenty

Poprvé k urně! Těšil jsem se na to. Senátní volby sice nejsou až tak velké terno jako třeba volby sněmovní, ale stejně jsem je netrpělivě očekával a pečlivě rozmýšlel, komu to hodím.

Coby obyvatel pražské Troje, jež je společně např. s Prahou 1 součástí volebního obvodu č. 27, bylo mým hlavním zájmem volit takového kandidáta, který nebude zavírat oči před dlouhá léta neřešeným problémem dopravy v mém bydlišti. V prvním kole jsem celkem s jistotou volil Václava Hamp-la (za KDU-ČSL, SZ, Prahu sobě a Senátor 21), který mi předtím velmi pěkně popsal svůj názor na zmiňovanou problematiku. Před druhým kolem se však dostavilo zklamání.

Proč, říkáte si? Vždyť mám na výběr ze dvou skvělých demokratických kandidátů, proti Hamplovi v druhém kole stojí ostřílená politička Miroslava Němcová (za ODS, TOP 09, STAN a LES), která by v horní komoře Parlamentu ostudu jistě neudělala.

Přesto jsem poněkud roztrpčen. Na jedné straně totiž stojí zkušený senátor s jasným programem, jenž se nebojí postavit za životní prostředí,

ovšem po prvním kole bezhlavě útočí na svou protikandidátku. Na straně druhé pak máme demokratku a reprezentativní dámu, která si však místo bytelného programu vystačí s mantrou o ochraňování Ústavy (což je fajn, o tom žádná, ale není to trochu málo?) a nepřilíš odvážně kandiduje v Praze, kde má výhru téměř jistou – v prvním kole obdržela 48,56 %, tedy k definitivnímu vítězství jí chybělo necelých jeden a půl procenta –, místo aby o Senát zabojovala třeba ve svém domovském Žďáru nad Sázavou, kde je vcelku pochopitelně vyšší riziko zvolení provládního/nedemokratického kandidáta než v Praze.

Ve druhém kole to asi hodím Hamplovi a zároveň budu smířen, že s největší pravděpodobností vyhraje Němcová. Jak říkám – dobří kandidáti. Ale o to víc zamrzí jejich kiksy, přešlapy a vady zmiňované v předešlém odstavci.

*Vojtěch Voska (oktáva)
(psáno v týdnu mezi prvním
a druhým kolem senátních voleb)*

Dystopie

Do sudů chytám ropu, která stéká z okapů
abych zaplatil za kyslík a mohl chvílku dýchat
sám za sebe, v cizím bytě
moje práce má větší hodnotu než já
když mi zbydou peníze a čas
můžu si vybrat z tří tisíc druhů pečiva
nebo opustit vesmír s papírkem pod jazykem

Mikuláš Fantys (septima)

Jak půjde čas s AB a jeho vládou

V den, kdy píšu tento text, 14. prosince, se v České republice opětovně zavedla drastická opatření proti novému typu koronaviru – po jedenácti dnech se znovu zavřely restaurace, služby a vnitřní sportoviště. Dnešku předcházela další týden plný zmatků (jak jinak), kdy se řešila převážně kauza „kafegate“, v jejímž rámci ministr zdravotnictví záměrně zakázal konzumaci kávy a jiných nápojů na ulici, načež toto bizarní nařízení odsoudili všichni z jeho prominentních kolegů. Než koronakrize skončí, setkáme se jistě s řadou dalších více či méně bizarních opatření. Proto se v tomto textu pokusím měsíc po měsíci předpovědět, co se v Česku do skončení funkčního období vlády bude dít. K tomu poté zkusím nastínit premiérův život po opuštění současného postu.

Leden

Do poloviny ledna budou evropskými orgány schváleny hned tři vakcíny. PES už chcípne naplno, protože bude stále ukazovat, že Praha je na tom v systému nejlépe. Kdyby nevykastroval a následně neuškrtil čtyřnohého (ne)přítele, nemohl by už Babiš pořád dokola křičet, že za všechno můžou Pražáci, co žerou langoše a trdelníky, v čele s primátorem Hřibem, co dostává moc peněz a na občany, na rozdíl od filantropa Andíka, kašle. Také se sejde grémium ČSSD, které se shodne na tom, že se na příští schůzi budou bavit o možnosti uvažovat o možnosti případného odchodu z vlády.

Únor

Po skončení přísných opatření Babiš vystoupí na své oblíbené Evropské radě, kde vždy všechny intelektuálně obohacuje, a prosadí, aby se v oficiálních záznamech Česko přejmenovalo na jeho milované sousloví Best in Covid. Vzhledem k tomu, že se jednání potáhne přes celou noc, překoná oba své věrné sluhy Karly Havlíčky a nebude spát vůbec! Opozice už měsíc a půl tlačí na to, aby se začalo očkovat, nebudeme však mít kde, protože se vláda místo přípravě vakcinačních center věnuje bouřlivé diskusi o tom, zda mohou delfíni na ulici pít vodku bez re-

spirátoru FFP5. Babiš řekne, že to ministerstvo zase zkazilo, a že kdyby tomu vládl on, takto neschopné úředníky by vyhodil.

Březen

Žádné covidové statistiky již nebudou existovat, protože se vládě jednoduše nebudou hodit. Zbytky transparentnosti budou ty tam – čísla se přece kvůli obrovskému množství odběrných míst musí evidovat postupně, takže zmizí důvod vysvětlovat, jak vlastně vznikají. Po celé Evropě se bude masivně očkovat, některé země budou mít kolektivní imunitu kolem 25 %, u nás se ovšem stále dosud nezačalo. Vyjádření členů vlády se budou rozcházet – zatímco Blatný zmíní 28. 3. a Hamáček 2. 4., Havlíček všechny šokuje prohlášením, že vakcinace již byla dávno zahájena. Babiš neřekne nic, pouze pouráží cynickou opozici, ta může za všechno.

Duben

S velkou pompou oslaví celá republika ten slavný den, kdy se konečně začne očkovat. Dnem D bude

24. duben, tedy přesně rok poté, co Babiš mluvil o tom, že zachránil tisíce mrtvých. Kdo by ale čekal klasickou vakcinaci v očkovacích centrech prováděnou specialisty, bude na omylu. Nefungující proces si totiž vzal pod svá křídla sám velký premiér! Jeho plány jsou následující: postupně každého obyvatele republiky si pozve do průhonické sokolovny, kde mu osobně vpíchne potřebnou dávku (či dvě) do těla. Nutnou podmínkou pro účast bude ale přítomnost sleziny.

Květen

Očkování díky úžasné strategii pokračuje vynikajícím způsobem, za jeden den se Babiš zvládne postarat až o pět lidí. Mezitím Tottenham vyhraje Premier League, což však ve společnosti nebude vnímáno jako takové překvapení ve srovnání s faktem, že premiér vůbec umí provádět medicínské úkony. Mezitím se uskuteční volba nových radních Rady ČT. I za pomoci hlasů poslanců Hnutí ANO bude zvolen Tomáš „Ortel“ Hnídek, nominant hnutí SPD. Babiš se opravdu rozčílí a i přesto, že pro dotyčného kandidáta bude sám hlasovat, dva dny po volbě vyčíní svým podřízeným, co to způsobili. Avšak na změnu již bude pozdě.

Červen

Většina evropských zemí si bude moci dovolit definitivně zrušit drtivou většinu restriktivních opatření, my však uvízeme na stavu, kdy budeme mít naočkovaných tisíc lidí. Babiš, který stále provádí vakcinaci, se nechá slyšet, že se mu to nelíbí, a zmizí na svou oblíbenou Krétu. Před odjezdem dá pokyn, ať v nepříliš úspěšně započatém procesu pokračují všichni jeho loajální Karlové Havlíčkové, jichž už je v té době hned třináct – jiní členové vlády už nejsou třeba.

Červenec

Armáda Havlíčků nebude zahálet, po vzoru svých dvou zakladatelů nebude ztrácet čas spánkem a bude očkovat půl milionu lidí denně. Kritici budou namítat, že takový výkon není možný, ale po zhlédnutí pravých záběrů přímo z vily U Havlíčků změní názor. Muži se syslí tváří se stanou nejpopulárnějšími lidmi v zemi. Po celé republice budou probíhat akce na jejich podporu, na nichž se bude skandovat převážně: „My jsme Karel Havlíček!“

Opozice však bude stále pokračovat ve svém typickém žvanění na adresu pana premiéra.

Srpen

Hurá, největší zdravotnická akce v dějinách Česka bude za námi! Kyborg Havlíček v různých podobách naočkuje dokonce více lidí, než u nás vůbec žije. Opozice bude kritizovat Babiše za jeho zbabělost, ale i tak půjde poslední srpnový den do ulic počet v řádu milionu lidí, aby uspořádali oslavu nového myšlenkového směru havlíčkismu. Bude se zdát, že masy našly po Babišovi nového mesiáše, jenže pak dojde k něčemu skutečně nečekanému. Na Letnou přímo vrtulníkem dorazí rozružený premiér, rozpráší armádu Havlíčků a ujme se slova: „Ty Havlíčci jsou opozice jako. Já jsem prosadil očkování, oni můj nápad vlastně ukradli, ano? Díky mé urputnosti proběhla vakcinace, díky mé urputnosti!“ Lid začne jásat.

Září

Naplno odstartuje volební kampaň. Zatímco oba opoziční bloky se zaměří primárně na bezpečnost naší země na mezinárodním poli, ochranu demokracie a zefektivnění státní správy, Hamáček se nechá slyšet, že jako strana bude pokračovat v dobré práci, již se věnuje poslední tři roky, a Babiš nasadí očkovací kartu. „Kecá jen ta opozice, s námi přišla vakcinace!“ bude hlavní heslo kampaně. Šéfredaktor MF Dnes Plesl bude psát denně dva články s názvem *Babiš nás zachránil před virem*, ody budou pět i Lidové noviny a další nástroje státní propagandy.

Říjen

V polovině října, přesně 15., nastane dlouho očekávaný den D. Mocný vůdce Babiš se střetne se sjednocenější opozicí a miliony našťvaných lidí. Na první pohled bude sice jeho výsledek vypadat dobře, získá 26 %, ale jeho partneři ČSSD a KSČM se ani nedostanou do Sněmovny a stejně jako Trikolóra navždy skončí v propadlišti dějin. Opozice bude po několika hádkách schopna sestavit účelovou koalici od ODS až po Piráty, a Babiš už tak bude moci spoléhat jen na dobrou vůli prezidenta Zemana, toho času půl roku po smrti.

Listopad

Zeman bude Ovčáčkem a Mynářem vynešen z tajného hrobu, ale jeho verdikt vyrazí Babišovi dech. Místo toho, aby ho pověřil sestavením vlády a celý proces zdržoval, vzpomene si na to, že jeho dávný spojenec nakonec neumožnil Rosatomu vyhrát tendr na Dukovany a nevyhodil Koudelku z BIS. „Milý Andreji, nepotěšil jsi mě a ani já tě nepotěším,“ zaskřehotá a tentokrát definitivně naposledy vydechne. Babiš se naštve na celý svět a po vzoru svého bývalého přítele Trumpa, toho času v exilu v Karibiku, začne zpochybňovat integritu voleb. V BRUNTÁLE NAŠLI HLASY MRTVÝCH LIDÍ! V TACHOVĚ VYHODILI NAŠE HLASY DO KOŠE! Těmito a dalšími výlevy se bude prezentovat na Twitteru, vzápětí toho ale nechá a raději uteče za Doníkem na sousední ostrov, kde si vytipoval, že bude vládnout leguánům.

Říjen 2047

Poté, co Babiš nalákal leguány na slogan ANO *Nebude hůř!*, začali ho okamžitě uctívat. Po neuvěřitelných dvaceti šesti letech jeho vlády se jejich náklonnost k němu tak prohloubí, že se na něj jednoho krásného dne nahnou a samou láskou ho sežerou. Tak skončí příběh slavného Andreje Babiše.

Daniel Mitrofanov (sexta)

Dva státy, jeden národ

Na pozadí opět rozhořelého náhorně-karabašského konfliktu jsem si všimla zajímavého fenoménu. Mezi mými ázerbajdžánskými a tureckými známými znovu začalo znít heslo „dva státy, jeden národ“. Toto tvrzení se jednou za čas objevuje s patriotickou vlnou vyvolanou mezinárodními soutěžemi, sportovními zápasy apod. V kontextu války ale vždy nabírá serióznější významu.

Nelze popřít, že oba národy sdílí mnoho společného od náboženství, dějin a kultury přes jazyk až po určité politické zájmy. A skutečně, zeptáte-li se představitelů těchto národů, většinou toto „házení do jednoho pytle“ nevadí a mnozí to i vítají. V době válečného konfliktu tyto tendence pochopitelně rostou, také díky tomu, že Turecko poskytuje Ázerbájdžánu značnou vojenskou podporu. Proto mě nepřekvapilo, když jsem na záběrech z Baku den po oficiálním ukončení války viděla slavící Ázerbájdžánce s tureckými vlajkami nebo když měl na ázerbajdžánské vojenské přehlídce proslav Erdogan.

Osobně si myslím, že „dva státy, jeden národ“ nahrává těm, kteří rádi obviňují Ázerbájdžánce z tureckých zločinů (vůči Arménům či obecně), a jakkoli si uvědomují, že spojení s Tureckem je pro nás strategicky výhodné, děsí mě, že jsou někteří lidé na vlně nadšení z vítězství a stoupajícího patriotismu schopni obhajovat Erdoganovu politiku a popírat genocidu Arménů.

Nakonec je nutné dodat, že tento můj skeptický postoj ke zmíněnému heslu je značně ovlivněn tím, že od narození žiji v Evropě, a tudíž se na záležitosti svého státu mohu dívat z jiného úhlu pohledu. Nedokážu ale říct, jestli by můj názor byl stejný, pokud bych vyrůstala ve válkou postižených oblastech.

Jasmin Tagijeva (oktáva)

Škárka a já

Objevily se nedávno na fb takový ošklivý slovíčka o Nedoklubku a nedonošencích. Mě to ani moc nenaštvalo, podívejte, onehdá jsem taky na zahradě šlápla na slimáka a jasně, bylo to nechutný a maličko mi navalilo, ale nebudu kvůli tomu našťvaná na slimáka, žejo. Otrů si botu a jdu dál.

Naše Třetí dcera ze Tří se narodila o dva měsíce dřív a měla 850 gramů. Nikdo neví, proč u mě v břiše nerostla, a musela proto ven dřív. Já mám teda takovou osobní teorii, že jí to prostě u mě bylo nepříjemný, a tak nespolupracovala, jako vůbec nevím, co ve mně tuhle představu vyvolalo, žejo. U Apolináře pak byla dva měsíce, než dosáhla luxusních 1 800 gramů a my si ji mohli obléct do oblečení pro panenky a v košíčku na šití si ji odnesli domů.

Když jsme za ní chodili a klokánkovali ji a já jí kojila, nebylo to lehké. Třetí vypadala nejvíc ze všeho jako Čumbrci z Ronji. Stehno měla silný jako můj ukazováček. Když jsem byla v jiný nemocnici a manželovi štkala, že už si ani nepamatuju, jak naše miminko vypadá, zeptal se mě, jestli si pamatuju, jak vypadal Glum z Pána prstenů, což mě uklidnilo, žejo, protože jsem si ji hned vybavila v barvách. Každopádně, to pro nás vůbec nebylo snadné. Doktoři a sestry našemu dítěti zachránili život. Nadosmrti jim budu vděčná. Byli profesionální, laskaví a lidští, díky, Blanko.

Zahánět obavy z budoucnosti nám pomáhalo i Nedoklubko a jeho dobrovolníci, kteří nás vyslechli, kteří vyzdobili stěny novorozenecké jipky fotkami zdravých a báječných dětí, které překonaly strašlivě nízkou porodní váhu, a kteří mi řekli, že nejsem špatná matka, když u klokánkování na chvíli vyťuhnu.

Třetí ze Tří je dneska šest a je teda pořád trochu menší, ale jinak je v naprostým pořádku, je chytřá, společenská a v kolektivu oblíbená. A boží.

Takže di do prdele, Škárko. Slimáku.

*Anna Huliciusová
(Autorka je vyučující dějepisu, občanské výchovy a spol. věd. Reaguje na FB příspěvek exposlance Škárky, v němž označil předčasně narozené děti za zrůdy, kterých je potřeba se zbavit.)*

Podpořte Nedoklubko!

Odejde?

Prezidenti Spojených států mají dle ústavy čtyřleté funkční období, jež končí 20. ledna po volebním roce. Letos jsme však byli svědky neobvyklé situace, kdy poražený kandidát odmítá uznat svoji prohru a vzdát se funkce. Podívejme se, jak tento problém řeší samotná ústava Spojených států amerických.

Během prezidentova funkčního období existují dva způsoby, kterými ho lze zbavit úřadu: tzv. Impeachment, nebo 25. dodatek k ústavě, umožňující uvolnění z funkce z důvodu zdravotní nezpůsobilosti. Pokud ale kandidát odmítne funkci opustit i po jejím oficiálním ukončení (tj. 20. ledna 2021), není již oficiálně prezidentem a tyto postupy jsou tím pádem neaplikovatelné.

Proč tedy neexistují způsoby, jak odstranit prezidenta, který se rozhodne nezákonně prodloužit svoji vládu? Americká ústava nepředpokládá selhání justičního systému – přesně to, na co apeluje Donald Trump, jehož právníci neúspěšně žalovali výsledky voleb u nejvyšších soudů volebně klíčových států.

Demokracie Spojených států stojí na předpokladu, že lidé nemají důvod pochybovat o spravedlivosti volebního procesu a jeho výsledcích. Pokud ale sám prezident tvrdí opak, není divu, že je systém vyveden z rovnováhy.

*Jasmin Tagijeva (oktáva)
(psáno v prosinci 2020)*

Kinematografické okénko

Na co si ještě počkáme

I filmový průmysl zažívá kvůli koruně těžké časy. Do kin se tak se zpožděním (snad ale v roce 2021) dostanou agenti Ethan Hunt (*M:I 7*) a James Bond (*No time to die*), superhrdinové Batman, Wonder Woman (*WW 1984*) a Black Widow, nové díly kultovních filmů *Jurský park*, *Krotitelé duchů* a *Top Gun* nebo třeba pokračování hororů *Halloween* a *V zajetí démonů*. Diváci se můžou těšit i na remake hororu *Candyman*, prequely k filmům *Saw* a *Kingsman* nebo třeba životopisný film o Elvisovi.

Co vám možná uniklo

Mnoho premiér bylo odsunuto na dobu neurčitou, několika filmů jsme se ale na podzim a o Vánocích přece jen dočkali. Hlavně prvních pár snímků se pohybuje spíše v akčních a béčkových vodách, ale najde se něco i pro ty, koho tyto žánry příliš neberou. Většina filmů je také určena spíše pro starší publikum.

Po delší době vznikl film s Melem Gibsonem v hlavní roli. Ve snímku *Fatman* se proměnil v Santu Clause, kterému jde po krku nájemný vrah. Dalším akčním kouskem je *Boss level*, který si bere hodně z estetiky a fungování počítačových her. Frank Grillo v hlavní roli zde prožívá stále dokola ten samý den, ve kterém se mu už od rána lepí problémy na paty. Pozadu nezůstal ani Liam Neeson, který v novém filmu *Pro balík prachů* servíruje příjemnou akční podívanou, v níž se snoubí akce s romancí. Poněkud vážnějším snímkem je *Devil all the time*, který vypráví propletené příběhy z amerického středozápadu, často temné a drsné.

Pokud ale máte chuť na něco odlehčenějšího, můžete dát šanci třeba filmu *V úskalí*, ve kterém režisérka Sofia Copola vytvořila příjemný a úsměvný příběh se sympatickým obsazením.

Další film, jež mohu vřele doporučit, vypráví příběh otce a syna, kteří renovují starý dům v Itálii. Hlavní role si zahráli Liam Neeson a jeho syn. Snímek nese název *Made in Italy* a je téměř jisté, že si u něj trochu pobřečíte.

Seriálové hody

Na rozdíl od toho filmového se seriálový svět nezastavil, spíše naopak. Oblíbené jsou nyní tzv. webové seriály s cca desetiminutovými epizodami, takže celou jednu sérii o přibližně deseti dílech zvládnete s přehledem za jeden večer. Za zmínku stojí hlavně *The Most Dangerous Game* (v hlavních rolích Liam Hemsworth a Christopher Waltz) o muži, který se kvůli penězům přihlásí do soutěže, v níž je loven partou bohatých lovců. Dalším takovým seriálem je i *Wireless*, ve kterém sledujeme mladého muže uvězněného v horách za sněhové bouře. *Wireless* chytrě využívá mobilního telefonu hlavního protagonisty (pomocí kterého komunikuje s rodinou a kamarády) a postupně odhaluje střípky skládačky. Velkým hitem se stal seriál *Mělas to vědět*, který je napínavý, tajemný a srdcervoucí zároveň. Pyšní se navíc vynikajícím hereckým obsazením v čele s Nicole Kidman a Hugh Grantem (kterého jsem poprvé viděl mimo žánr romantické komedie).

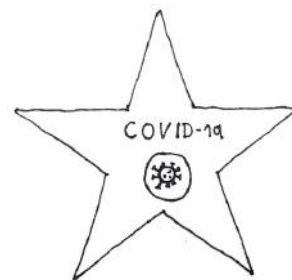
Pokud máte rádi detektivky a soudní drama, určitě nešlápnete vedle ani s *Perry Masonem* a *Defending Jacob*. Všechny tři seriály jsou určeny spíše pro dospělé publikum.

Zmíním ještě seriál *Letuška* a hororových *30 stříbrných*, k jejichž zhlédnutí jsem se ještě nedostal, ale o kterých se v recenzích zatím psalo převážně pozitivně.

Čemu se raději vyhnout

Některé z těchto filmů jsem viděl, některým jsem se vyhnul po přečtení recenzí a zhlédnutí trailerů. Samozřejmě je možné, že se někomu budou líbit a je to v pořádku, jen si myslím, že neděláte chybu, pokud se těmito filmům vyhnete; *Prom*, *Buddy Games*, *Jiu Jitsu*, *Hubieho Halloween*, *Než skončí léto*, *Havel*, *Šťěstí je krásná věc*.

Otto Goldflam (oktáva 2019/20)

Hudební vokno: Who? The Hu!

Pamatujete si, jak jsem v posledním Pzeenu napsal, že opouštím hudební okno? Tak to jsem kecal, takže i mimo PORG až z dalekého Písku vás dál budu vzdělávat o tvrdší nebo nemainstreamové hudbě, kterou si snad alespoň jeden ze čtenářů někdy pustí.

Hádám, že většina z vás se o Mongolsko nebo Mongoly jako takové nejspíš nezajímá. Přes 7 let svého elitního vzdělávání jsem o Mongolech věděl pouze, že kvůli nim Čína postavila Trumpovu vysněnou zed', že se v minulosti zvládli dostat s nájezdy až do Evropy a že z nějakého důvodu je u mne v rodině extrémně populární nadávka „Mluvim snad mongolsky?“, která se volně dá přeložit jako „Tak jsi hluchý, ty debilku, že mi nerozumíš?“. Tyto nevědomosti se změnily v oktávě, když jsem objevil mongolskou čtyřčlennou skupinu *The Hu*.

Roku 2019 vypustili do světa své první album *The Gereg* a s ním vyplnili díru na hudebním trhu, o které jsem ani nevěděl, že existuje. Ve svém unikátním stylu kombinují prvky tradiční folkové mongolské hudby, rocku, jemnějšího metalu a dle mého názoru občas skoro až popových postupů. Zní to jako strašný bizár, ale skutečně DOPORUČUJI si od nich alespoň jednu ze známějších skladeb poslechnout. Nikdy bych netušil, že hrdelní zpěv v mongolštině, smyčcové nástroje *morin chuur*, *brumle* a jakási mongolská verze loutny (*tovshuur*) budou v kombinaci s klasickou rockovou sestavou (*basa*—kytara—bicí) znít tak dobře. Je opravdu úchvatné, jak se jim podařilo pozápadnit takto východní nástroje a aranž. Je to podle mě skutečný důkaz toho, že hudba překonává jazykové bariéry, jelikož mongolsky neumím ani ň, ale celá hudba v čele se silnými sborovými vokály mne dokáže tak bavit.

Z jejich jediného alba bych rád vyzdvihl několik songů, které bych označil za POVINNÉ K POSLECHU, pokud vás předchozí řádky zaujaly. Na YouTube můžeme i s videoklipem najít jejich největší hity *Wolf Totem* a *Yuve Yuve Yu*. *Wolf Totem* je těžce rytmická skladba, která svými riffy na *morin chuur* a pomalou, ale neú-

stupnou rytmikou potěší hlavně milovníky tvrdší hudby. Tuto heavy atmosféru také podporují vokály, které hluboce frázuji přesně do rytmu instrumentálu nebo zaplňují nahrávku mocným sborovým hrdelním zpěvem. *Yuve Yuve Yu* je lehce jemnější a řekl bych, že pro začátečníka přístupnější skladba. Hlavní motiv zde vytváří *tovshuur*, který v kombinaci s táhlými tóny *morin chuur* a nepřiliš komplikovanými bicími vytváří skutečně chytlavou a dosti melodickou píseň. Tato skladba je asi nejlepší střed mezi tvrdou a jemnou stránkou jejich hudby. Tu jemnější stránku dle mého názoru nejlépe vystihuje skladba *Shireg Shireg*. Té opět dominuje *tovshuur* a tentokrát je podporován cválavým rytmem perkusních nástrojů a jemnou melodií flétny. To dohromady vytváří asi nejlepší emulaci pocitu romantické projížďky stepí, co na trhu existuje (balíček kompletní i s použitím samplů koňů, kopyt a ostruh). A pokud by na vás tyto skladby nebyly dost západní, první dvě jmenované mají i verze, kde se k *The Hu* připojí zpěváci ze západních metalových kapel a jemnější angličtinou vytváří protipól surové mongolštině.

Závěrem ještě jednou DOPORUČUJI si kapelu alespoň jednou poslechnout, ať si rozšíříte hudební obzory. A až skončí jednoho dne covid, může ty, co tato hudba zaujala, potěšit, že *The Hu* těsně před začátkem krize navštívili Lucernu a není nepravděpodobné, že by se někdy mohli vrátit. Jo a fun fact na konec: dělali soundtrack do *Jedi: Fallen Order*.

Jakub K. Zajíc (oktáva 2019/20)

Být sám sebou

o české politice a horolezectví s Petrem Honzejkem

Nemohu začít jinde než u koronaviru: otřese nějak významně nezvládnutí epidemie a následné ekonomické problémy dosud neochvějnou popularitou Andreje Babiše?

Je to klíčová záležitost ve vývoji české politiky v posledních osmi letech. Andrej Babiš vstupoval do politiky s tezí, že je lepší než ostatní, protože všichni ostatní to dělají z nějakého jiného důvodu, než aby se starali o občany a zařizovali záležitosti týkající se praktického fungování státu. A koronavirus ukázal, že to všechno byla jen obrovská marketingová bublina, protože Babiš nejenže nezajistí, aby vláda smysluplně fungovala a komunikovala, ale vlastně dovedl celou zemi do situace, kdy je koronavirová krize nejhorší v celé Evropě. Najednou vidíme, že ta jeho hesla jako „best in covid“ prostě neplatí. Totálně podcenil přípravu na druhou vlnu. Česko je „best in covid“ v tom negativním slova smyslu – máme devět tisíc mrtvých (rozhovor veden v prosinci 2020, pozn. red.), vidíme, že vláda se chová nekonzistentně, co se přijímání nejrůznějších protiepidemických opatření týče. Ukazuje se, že Babiš není ten, který to všechno zařídí lépe než ty jím nenáviděné a odsuzované klasické politické strany. Jak sám říká – ukázaná platí. Nedokáže ochránit lidi, chová se velmi populisticky a ty výsledky, na kterých vždycky lpěl, prostě nemá. A to jsou všechno důvody, které mě vedou k přesvědčení, že koronavirová krize může být zlomem a může narušit dosavadní popularitu Andreje Babiše.

Je možné, že voliče, které odradilo premiérově vystupování v posledních měsících, může převzít nové hnutí Mikuláše Mináře Lidé PRO?

Nemyslím si to. Celá Minářova politická kariéra je postavena na odporu k Andreji Babišovi. Říkal lidem: „Vy, pokud ho volíte, tak volíte zločince, který spolupracoval s StB, má problémy s policií, je trestně stíhán,“ a tak dále. No a ti lidé si přece museli myslet to, že Minář nenapadá jen Babiše, ale i je samotné. A teď je tady obrovská otázka, jestli ti lidé, které Minář nechtěně urážel, budou ochotni

*Komentátor Hospodářských novin a přední český novinář PETR HONZEJK (*1969) vystudoval geografii a tělesnou výchovu na Pedagogické fakultě Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem. Posledních patnáct let působí v Hospodářských novinách, dříve pracoval v Českém rozhlase. Rozhovory neposkytuje příliš rád, jak se mi svěřil, naše bezmála hodinové povídání se však neslo ve velmi příjemném a přátelském duchu. Asi nejlépe je to vidět na závěrečném tématu horolezectví, které Petr celé obsáhl hned v první, všeříkající odpovědi.*

vrhnout se mu kolem krku a říct: „Mikuláši, ty jsi zachránce a my jsme si uvědomili, že to Babiš dělá špatně, a půjdeme k tobě.“ Ne, tomu nevěřím a je to i jeden z důvodů, proč nevěřím v úspěch hnutí Lidé PRO a proč ho považuji trochu za projev řecké hybris – když člověk propadne představě, že je spasitelem, a začne být příliš pyšný, zatemňuje mu to pohled na realitu a v domnění, že dělá správné věci, může správné věci spíš ublížit.

Je docela možné, že po volbách bude vládnout poměrně konzervativní koalice ODS + TOP09 +

KDU-ČSL s progresivnějšími Piráty, ať už budou v koalici se STANem nebo samostatně – bude to podle tebe fungovat?

Když se podíváme na to, jaké tenze jsou mezi Piráty a ODS – nádherně to vidíme v Praze, tamní občanskodemokratická zastupitelka Udženija říká pirátskému primátorovi Hříbovi, že je vidlák –, tak vidíme, že je to velmi napjaté. Jestli nakonec ty protibabišovské síly budou schopny domluvit se na nějaké koalici, tím si opravdu nejsem jistý. Povolební pohyby mohou být nevypočitatelné, a i když to teď vypadá, že tu máme dva silné protibabišovské bloky, tak nikde není napsáno, že by se po nějaké době nemohly rozpadnout a že by třeba ODS nemohla říct: „My jsme sice uspěli v koalici s KDU-ČSL a TOP09, ale s hnutím ANO máme společnou celou řadu záležitostí, například jsme s ním schválili zrušení superhrubé mzdy, takže vlastně proč ne.“

Kromě parlamentních voleb se pomalu blíží i volby prezidentské a už se objevují i první jména potenciálních kandidátů. Asi nejskloňovanějším jménem je generál Petr Pavel. Má šanci na úspěch? A byl by dobrým prezidentem?

Když jsem o něm diskutoval s odborníky na politický marketing, říkali mi, že jeho hendikepem jistá vojenská strohost, že on je spíše zvyklý velet, než aby s lidmi debatoval. Na druhou stranu je to člověk, který má za sebou skvělou kariéru a byl i přímým boji, po čemž je v Česku taková prazvláštní poptávka. Zároveň může být konsensuální v tom smyslu, že za komunistického režimu byl členem KSČ, byl důstojníkem armády, která byla součástí Varšavské smlouvy, a kdyby mu tehdy někdo dal rozkaz, zřejmě by pochodoval na Paříž. (smích) To může být takový svorník – mohl by přitahovat lidi z nejrozličnějších částí politického spektra. Je to zkrátka jeden z kvalitních a relevantních kandidátů a vůbec není vyloučeno, že se prezidentem stane.

České politice coby politický komentátor velmi rozumíš – nenapadlo tě někdy, že bys do ní také sám vstoupil?

To mě opravdu nenapadlo. Absolutně ne. Je v tom i trocha zbabělosti – něco komentovat, glosovat a kritizovat zvnějšku je snazší než něco tvořit a měnit. Ale já pořád svou úlohu vidím v tom, že nahlížím na nedostatky, které česká politika má, snažím se je pojmenovávat a snažím se nabízet řešení tímhle způsobem. Jestli to jednotliví politici vezmou, nebo to nechají ležet, to už je jejich věc.

Novinář jako povolání

Nyní bych se rád přesunul k tématu žurnalistiky jako takové. Když jsem na gymnáziu a rozhoduji se, který obor na vysoké škole bych měl jít studovat, je žurnalistika dobrou volbou? Má vůbec smysl ji studovat?

Žurnalistiku jsem nestudoval, proto bych možná mohl být objektivní. Myslím, že to smysl nemá. Žurnalistika je spíš stav duše nebo mentální nastavení než záležitost vzdělání a specializace. Dobří novináři mohou být vystudovaní ekonomové, právníci, učitelé – sám jsem dokončeným vzděláním učitel a nedostudovaný filozof –, tomu, že by se dalo vystudovat na novináře, věřím asi tak, jako že by se dalo vystudovat na spisovatele.

Zaznamenal jsem hned z několika stran názor, že novinář prakticky nemůže být nezávislý (a psát nezávisle), protože je vždycky něčím zaměstnancem. Je tomu skutečně tak?

Už patnáct let pracuji ve vydavatelství Economia, které deset let vlastní Zdeněk Bakala, který je tady v určitých kruzích považován za nepřítele lidu České republiky a ani já si vůbec nemyslím, že by byl člověkem bez poskvrny. Pro mě je ale podstatná jedna věc – struktura českých médií je hodně oligarchická. Klíčová česká média drží Andrej Babiš, Daniel Křetínský, Ivo Lukačević, Zdeněk Bakala, ale zásadní je, jakým způsobem tito lidé vstupují do veřejného diskurzu a jaké mocenské ambice mají. Andrej Babiš má coby politik obrovský zájem na tom, aby se ovlivňovalo veřejné mínění, a pracovat pro jím vlastněné podniky by pro mne bylo naprosto nemyšlitelné. Naproti tomu Zdeněk Bakala v podstatě žádnou politickou expozici nemá. Za tu dobu, co v Economii pracuji, jsem se nesetkal s nějakým politickým ovlivňováním v tom smyslu, že se něco má nebo nemá psát. Koneckonců je dohledatelné, že když vznikla sněmovní komise pro vyšetřování privatizace

OKD a Bakala se před ní odmítl dostavit, já jsem mu v komentáři vynadal za to, že je zbabělec. A nebyl nejmenší problém s tím, aby tento článek vyšel v Hospodářských novinách. Byl bych velmi zvědavý, jestli by nějaký ekvivalent namířený proti Andreji Babišovi mohl vyjít v Mladé frontě DNES nebo v Lidových novinách.

Všiml jsem si, že občas na FB zdi zveřejňuješ anonymní vzkazy od svých čtenářů nebo spíš hejtrů a někdy je to hrozně sprosté – jak se s takovými zprávami vypořádáváš?

Mně to hrozně baví. Mám i na svém Facebooku na úvodní fotce jeden z nejkrásnějších vzkazů, který mi kdy přišel: „Vy jste to nejhorší z havloidní pravdoláskařské žumpy!“ (smích)

Jezdíš zlézat horské štíty do střední Asie – co tě na tamních zemích láká?

Jinakost – mimo jiné proto, že tam v tom středoasijském boratovském dění vidím takovou předzvěst toho, co by se mohlo stát s Českem. Strašně bych tady nechtěl mít autoritativní prezidenty, nechtěl bych, aby se začaly likvidovat nebo formalizovat demokratické instituce. Ty země jsou zajímavé politicky, politologicky, etnologicky i etnograficky.

A ty kopce: to je úplně jiná věc. Já můžu jezdit na hory kamkoli, nemusím jezdit do střední Asie, do Altaje, do Fanských hor (severozápadní Tádžikistán, pozn. red.), do Ala-Arča, což je asi nejkrásnější národní park v Kyrgyzstánu, kam z Biškeku dojedete za pár šupů taxíkem. Na hory můžu kamkoli – do Alp, do Tater, do Krkonoš a všude tam cítím, že tam skutečně žiju. Protože v horách člověk žije vždycky víc na hraně a vždycky si víc sáhne na vlastní limity.

A právě v tu chvíli se člověk nejen osobnostně posouvá, ale ta chvíle je skutečný, autentický život v tom smyslu, že to je jeho život, že mu nikdo nepomůže, že on se musí rozhodovat a že on musí žít a on musí být ten, který si řídí to, co se děje. Na horách člověk, pokud chce, pozná sám sebe úplně nejlépe. Je možné celý život prožít v nějakém mechanismu, kdy jsi postrkován okolnostmi, rodinou nebo zaměstnavatelem, říkají ti, co máš dělat, a je úplně v pohodě to celé takhle prožít a pak skončit. Ale nebudeš to ty. To, kde člověk zjistí, že je sám za sebe, mohou být různé momenty. Pro mne to jsou hory. Tam jsem sám sebou, sám se sebou, sám pro sebe, a tak můžu sám sebe posouvat tak, abych někomu mohl s veškerou pokorou říkat, jak by to mohl udělat třeba i on.

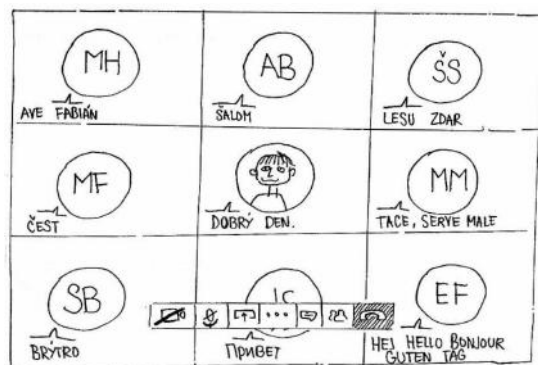
Vojtěch Voska (oktáva)

Sloupek

Slyšíme se?

A je to tu zase. Nevím jak vy, ale já mám pocity silně smíšené. Zase někdo mávnutím proutku již podruhé tento kalendářní rok rozhodl, že je pro mě a celý svět nejlepší, když se budu vzdělávat z domova. Tak teď opět sedím u svého stolu, přede mnou počítač a obrazovka, ze které se mi nějaký vyučující marně pokouší vlít do hlavy poznání. Pochtivě se hmoždí s výkladem (fakt si to hezky připravil/a, abych čtenáři nepodsouvala genderově nevyvážený článek), ovšem já se v myšlenkách nezadržitelně odpojuji od výuky. Koukám z okna. Mám výhled do zahrad. Kdybych byla Claude Monet, zachytím náladu. Měla bych už těch obrazů fakt hodně. Jeden cyklus z jara, kdy se zahrady probouzely, slunce svou neviditelnou vzrůstající silou hnalo všechno do zelena. Vzbuzovalo by to vnitřní naději v jinak bezútěšné době. V těch současných obrazech by se zase všechno ukládalo k spánku. Síla slunce slábne, déšť a vítr nezadržitelně připravují stromy o jejich poslední listy. Děti ze školky, které si na zahradě hrají a já na ně teď koukám, tuhle melancholii vůbec nevnímají. Roušky nenosí, běhají po zahradě a celý ten blázeň, co je venku za plotem, vůbec neřeší. „Já to na tebe řeknu paní učitelce!“ „A já to řeknu mamince!“ trumfují se, kdo to požene výš. Chci být zase malá. Vtom mi do zorného pole vstoupí stará paní na vedlejší zahradě. Na hlavě má cyklistickou přilbu a jde odhodlaně za svým cílem. Proboha, ona v tomhle věku ještě jezdí na kole? Vždyť sotva chodí! Ne, tak ne. Jde klátit ořechy. Bezpečnost práce především. Nechci být stará, ale zase bych neměla ty zkušenosti a ořechy by mě nemilosrdně umlátily. „Kláro, Kláro, slyšíme se?“ Slyšíme, ale vůbec nevím, o čem je řeč.

Klára Jánošíková (sexta)

Peče celý PORG!

Měl rok 2020 nějaká pozitiva? Ani nevím... Museli jsme se vypořádat s všelijakými překážkami, které nám velmi efektivně komplikovaly běžný život, a kvůli tomu jsme se museli obejít bez spousty tradičních akcí, na něž jsme se tak dlouho těšili. Na konci minulého školního roku jsme se například nemohli vypravit na oblíbené letní školy v přírodě a později jsme přišli i o tu podzimní. Na závěr roku 2020 jsme měli přijít i o zpívání na schodech a vánoční trhy.

Tyto dvě tradiční události má každý rok za úkol v rámci SpVO připravit sexta. V půlce listopadu už bylo jasné, že se ve škole všechny třídy dohromady nesejdou. Hledali jsme proto alternativu, jak studentům zprostředkovat aspoň trochu zpěvu a zároveň někomu pomoci, jak je rovněž zvykem.

Rozdělili jsme se do tří skupinek. V první jsme řešili, jak přispět na charitu, když nebudeme moci vybrat peníze během trhů. Našli jsme organizaci *Pikniky a pečení pro lidi bez domova*, která před Vánoci pomáhala lidem bez domova a roznášela jim cukroví. Zorganizovali jsme proto školní sbírku, ve které jsme vyzvali všechny naše spolužáky, ať část toho, co napečou, přinesou do školy. Měli jsme štěstí, že vláda povolila alespoň půlce školy docházet prezenčně. Pro druhou půlku bylo domluveno, že se mohli na chvíli stavět v úřadě. Mimo cukroví se vybíraly také dárky, především oblečení. Nakonec jsme mohli odvézt dvě zcela naplněná auta. S takovým úspěchem se opravdu nepočítalo.

V druhé skupince jsme řešili, jak nahradit zpívání na schodech. Minulý rok se našťastí nahrály koledy p. p. Uhlíře, které jsme tak mohli využít i tentokrát. A abychom návrat do minulosti dokonali, přehrávali jsme k této hudbě i fotky z minulých let. Tyto nahrané skladby nakonec doplnil i živý výstup profesorů Bukovského, Talácka a Arnota, které doprovázel náš spolužák Robert Latýn na klávesy. Perfektní alternativu pro tradiční zpívání na schodech jsme ale bohužel nenašli, zpěv ostatních přihlížejících je totiž nenahraditelný. Aspoň nám mohli spravit vánoční náladu pozdravy, které poslali naši spolužáci ze zahraničí.

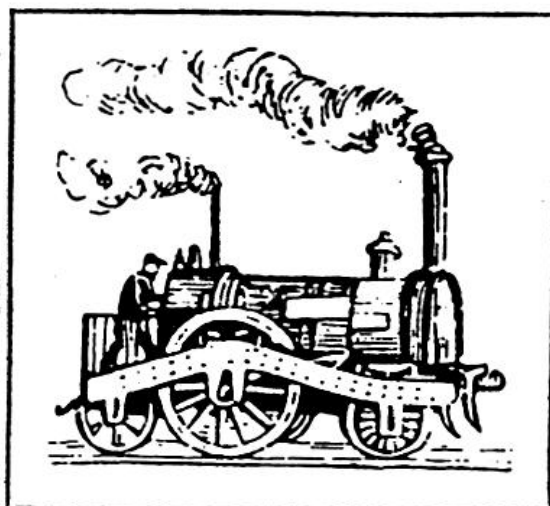
Ve třetí skupince jsme vymýšleli program, kterým bychom mohli ostatní zabavit. Shodli jsme se, že

uspořádáme dobrého anděla. Jak jinak, koronavirus nám opět komplikoval plány. Studenti byli zvyklí kupovat jako dárek tabulku mlíky. Tento rok jsme ale museli zavést pravidlo, že se dárky nesmějí předávat osobně, abychom předešli případnému přenosu nákazy. V praxi pak hra vypadala tak, že anděl doporučil svému chráněnci knihu, seriál, film, dal mu tip na výlet nebo mu mohl napsat básničku či povídku. Hry se zúčastnilo přibližně čtyřicet lidí.

Jsme rádi, že jsme mohli naši tradici aspoň v nějakém formátu zachovat i přesto, že se značně lišila od toho, co bychom nazvali tradicí. Teď už jen musíme doufat, že nás zachrání vakcína, která do nás neimplantuje čipy Billa Gatese, že 5G síť nevyhubí lidstvo a že nenastane žádná jiná katastrofa, abychom si mohli příští rok zazpívat svoje oblíbené koledy, zatímco bychom si vychutnávali cukroví koupené od svých spolužáků a četli perly z Porgazeenu.

Kryštof Ivan Kasha (sexta)

Na cesty bez Porgazínu? NIKDY!

15 years in Czech Republic

I never really expected to live in this country for so long. I moved to Prague at the age of 21 intending to stay for six months to a year. Now, 15 years later, I find myself still in a city/country that I adore, with a partner and a four-year-old son, a job that I (mostly) love, and still unable to get to grips with the damn language.

People always ask me why I moved here and why I have stayed so long. The simple answer is – I don't really know. There were a number of things that drew me here, but none of them would be particularly interesting to readers of this publication. However, what I would like to share with you here are a few of the things that living in this country has taught me. I have shortened them down into bullet-point form. If any of them require further explanation, please do not hesitate to ask me the next time you see me.

- Czech is by no means an impossible language, but it sure is difficult. While my Czech has improved in recent years, I am not sure that even with great effort would I ever be able to get to grips with many of the intricacies of this baffling tongue.
- While not being fluent in the local language has more drawbacks than benefits, not being able to understand everything that is going on around you can actually be quite nice at times.
- I should have learned to dance as a teenager. If I had, I wouldn't have to embarrass myself every year at the graduation ball.
- Wearing socks with sandals is a perfectly acceptable fashion choice in most situations, but if you

want to go to the theatre, you need a suit.

- Telling an older Czech person that you have had more than enough food/beer/slivovice is pointless – they won't listen.
- While Czechs genuinely are very nice and friendly people, if you are looking for “service with a smile”, you are probably in the wrong country.
- Czech food is often delicious, but rarely healthy.
- Fried cheese is a fine vegetarian alternative to meat. And sometimes it's the only one.
- Even though we live in one of the most beautiful cities in the world, the local people remain confused as to why I (or anyone) would choose to come here. This is something I will never understand.
- Czechs are obsessed with mountains. To me, it feels like everyone in this country spends all summer hiking or cycling up mountains, and all winter skiing down them.

Moving to this country was more of a culture shock than I had imagined it would be in my early twenties. To this day, there are still things that confuse, annoy, and bewilder me about this place. But at the end of the day, while I thoroughly enjoy poking fun at many of those things (my students can attest to that), there is still nowhere else I would rather be. Despite the language, the odd fashion choices, the unhealthy food, and the obsession with mountains and the great outdoors, Czech Republic feels my home in a way I never really thought it would.

David Hudson

(Autor je vyučujícím angličtiny.)

350 let J. A. K. Jak dál?

„To, že výuka ve školách pořád probíhá jako za krále Klacka, fakt nikdy nepochopím.“ Tuhle větu použila žena sedící vedle mě v tramvaji. A tak si říkám, měl by Komenský stejný názor? Našel by další způsoby, jak výuku vylepšit? Měl by radost z pokroku, nebo by mu zešedivěly vlasy hrůzou? To už se asi nikdy nedozvíme. A tak se alespoň k výročí 350 let od jeho smrti podíváme na to, co se za tu dobu změnilo. Přestože z pedagogických názorů J. A. Komenského čerpáme dodnes, největší změna ve školství nastala až zhruba sto let po jeho smrti. 6. 12. 1774 totiž začala platit povinná školní docházka pro děti ve věku 6–12 let. Ať už na ni dnes má kdokoli jakýkoli názor, je to bez pochyb jeden z největších kroků, které ve školství nastaly. Ovšem s dodržováním povinné školní docházky to až do začátku 20. století bylo poněkud obtížnější, hlavně kvůli nedostatku pracovní síly, jelikož pracovaly právě děti. Nicméně po 1. světové válce v roce 1918, kdy byla povinná školní docházka ustanovena na 9 let, se účastnilo už výrazně víc dětí. Když už se však začalo blýskat na lepší školní časy, přišla 2. světová válka a ta se všim trochu zamíchala. Po ní se ale vše vrátilo do normálu. Tedy až do 70. let minulého století, kdy sice základní škola byla jen osmiletá, ale povinná školní docházka byla deset let, takže střední škole (alespoň v nějaké formě) se nikdo nevyhnul. Od roku 1996 byla opět zavedená devítiletá povinná školní docházka a ta platí až dodnes.

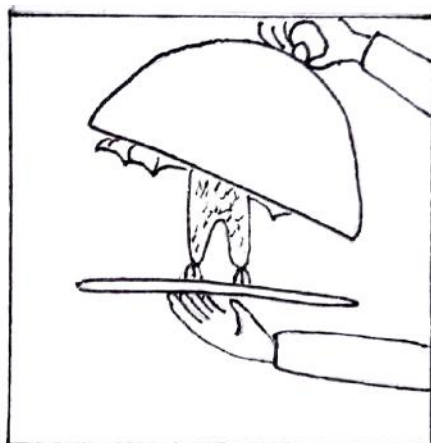
Ještě by stálo za to se krátce zmínit o tom, jaká je výuka dnes. Komenskému i Marii Terezií by

pravděpodobně z dnešního světa přecházel zrak. Proto se pojďme na distanční výuku podívat jen velmi krátce. Na jaře při první vlně pandemie zůstalo doma asi 70 % všech studentů na světě (to je pro představu asi 1,2 miliardy studentů). A podle loňské zprávy Českého statistického úřadu v České republice existují asi 3 % domácností s dětmi, které nemají vůbec žádný přístup k internetu. Proto jsme se s distanční výukou tak trochu vrátili do 18. století. Je sice povinná, ale ne všichni k ní mají přístup. Co tedy z tohoto článku vyplývá?

Pevně věřím, že jestli je jedna věc, kterou si všichni odnesou, je to vděčnost. Za to, co my všichni, hlavně tady na PORGu, máme – přístup ke kvalitnímu vzdělání. A myslím, že pod tohle by se Komenský i Marie Terezie podepsali.

Emma Nevřelová (kvinta)

Tady jsem našel balanc

Jak ses k nám na PORG dostal?

První čtyři roky gymnázia jsem absolvoval na Slovensku v Žilině. Poté jsem šel na rok do Anglie, kde se mi systém vzdělávání zamlouval a kvalita vzdělávání zdála vyšší, a tak už jsem se nechtěl vrátit. Navíc mi do toho hrály i osobní věci, například to, že jsem chtěl být nezávislý na rodičích, takže jsem se přihlásil do Prahy na více škol, i na PORG. Ten rok však v sextě nebylo místo, nastoupil jsem tedy na gymnázium Nad Alejí. Během roku se mi z PORGu ozvali, že se místo uvolnilo a po náročném rozhodování a zkouškách jsem přestoupil sem.

Byl jsi na mnoha různých školách. Liší se od nich nějak PORG?

Určitě ano. To zní tak populisticky... Ale mně se tady ve škole vážně hodně líbí, učitelé i kolektiv jsou fajn, mám pocit, že jsem konečně našel takový ten balanc. Víc populisticky už to nejde, ale je to tak. Je to ve velkém městě, což byl jeden z důvodů, proč jsem opustil Slovensko – protože mi to město už nedávalo dost možností pro rozvoj. Není to tak finančně náročné, jako byla Anglie, a komunita mi vyhovuje víc než Nad Alejí. Nechtěl bych někoho uvést do omylu, na Aleji jsem našel velmi milý kolektiv, ale v tom, ve které jsem teď, jsem se osobně našel víc. Škola je menší, takže jsem měl hned pocit, že jsem součástí kolektivu, že nejsem takový mimozemšťan v davu pěti set lidí. Na minulé škole to pro mě byl hrozný nápor, jak byla velká. To, že je to malá škola, kde mám hned možnost se se všemi poznat, mi velmi vyhovuje. Běstvína i to, že děláte rozhovory s novými žáky, je podle mě strašně milé. A ta kultura, co na škole je, mi dost připomíná můj nejbližší okruh kamarádů ze Žiliny a mám pocit, že se rozšířil na třídu. Je mi to hodně sympatické. Mám pocit, že si mám se všemi co říct a že rozumí věcem, na kterých mi záleží.

Slovensko bylo i docela konzervativní, i když já jsem měl na školu štěstí. Těší mě, že se tady ve škole daří vychovávat žáky směrem, který mi přijde správný. Za tu dobu, co jsem střídal školy, jsem se setkal s různými názory a líbí se mi, že jsem podobně naladěný jako ostatní, včetně učitelů.

Novým septimánem je od letošního září Slovák Claude Johann Čierny. Ačkoliv se se spolužáky fyzicky vídal jen měsíc, svůj pobyt na PORGu si zatím pochvaluje.

Taky mi připadá, že průměrný profesor na PORGu je vtipný, a to taky není všude...

A taky že jsou uvolněnější a lidštější, že to není úplně strojová činnost. Když je moc tříd a žáků, tak ten osobní vztah vůbec není možný a limituje se to jenom na ověřování vědomostí testy a pětiminutovkami. To mi připadá hrozně stresující a tady mám vážně pocit, že je ten model správně nastavený v tom, že mám volný čas a nemusím se pořád jen stresovat kvůli škole. Ten klasický model moc nepočítá s tím, že se člověk může i učit sám něco ve volném čase nebo že ho něco baví dělat a v tom se rozvíjet. A pak může docházet k takové rebelii, že člověk nesnáší školu. Potom nechce dělat nic a dohání ho to ke ztracení času, aby si to vykompenzoval.

A co s tím volným časem děláš?

Ted' aktuálně mám celkem krizi, co dál, snažím se přijít na to, co mě baví, zkoušet si různé věci, přemýšlet – a k tomu dál mít ten život, co už mám. Chci si někdy vyjít i na procházku a nemít pocit, že něco nestíhám. Zároveň se celkem hodně věnuji umění.

Ty máš teď i výstavu na nábřeží, ne?

Na nábřeží Kapitána Jaroše, ano, dělal jsem ji s mámou a je to série fotografií, na kterých jsem. Je to poprvé, co jsem se na něčem takovém podílel, a byla to obrovská výzva. Ale má to myšlenku, za kterou si stojím, a беру to jako poctu. Na výstavu navazují i další eventy a rozhovory a mám toho aktuálně hodně. Avšak dělám hlavně performance. Je to asi rok, co jsem začal veřejně vystupovat. V srpnu jsem uskutečnil jeden větší projekt, který se měl zopakovat v říjnu v Bratislavě na festivalu Drama Queer, ale vzhledem k opatřením to nešlo, takže se to přesunulo na příští rok. A dělám ještě na pár dalších věcech... Mám toho v tom volném čase dost a je fajn, že mám i čas se zamýšlet, jestli si nevyberu ji-

nou cestu než umění, což všichni tak trochu čekají, ale já na to možná úplně nejsem.

A jak zvládáš online školu?

Teď je to lepší než loni. Líbí se mi, že ty hodiny vůbec máme, protože loni nám jen posílali papíry a ty jsme měli vyplňovat. Občas nám poslali něco interaktivního online, ale s učiteli jsme se vůbec neslyšeli a to mi strašně vadilo, protože já to tak trochu potřebuju, abych měl proč vstávat. Jinak hrozně prokrastinuji, odevzdával jsem všechno tři dny po deadline a za to mi snižovali známky. Je hodně fajn, že tady učitelé tu výuku vedou živě.

Louis Zamazal (oktáva)

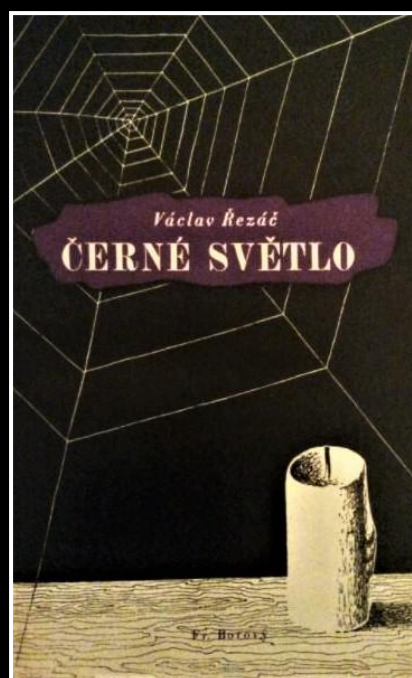
Literární okenice: Černé světlo

Říká se, že pesimista na konci tunelu vidí tmu, zato optimista světlo. To, že realista vidí světla vlaku, je vedlejší. Světlo pro lidi znamená už dlouhá léta naději, záleží pak na tom, jakou má barvu?

V tomto titulu z půlky minulého století autor píše o tom, jak už od začátku dokáže být člověk zkažený. Karel Kukla není na první pohled nikým zvláštním, žije v obyčejném prostředí, slabý a vyděšený. Už ve svém dětství začne toužit po tom být silný. A když ne silný, tak ovládat silné, to je pro něj lepší. Jak život plyne, naskytne se spousta věcí, po kterých touží, a čestnou cestu radši obejde velkým obloukem. Jeho vynalézavost je úžasná, ale proč jenom k tomu, aby se mstil nebo dělal potíže ostatním, proč jenom není lepší člověk? Máme ho litovat, nebo ne? Jak píše sám autor, houpačka života se stále hýbe. Já bych dodala, že i když se pořád hýbe, jednou se vám život zastaví. Už nebude tolik zvrátů a vy budete ještě stále žít, ale už to nebude ten pravý život. Někoho to potká pár chvilí před tím, než se potká se smrtí a odejde, někomu se tahle houpačka zastaví dřív a už jenom čeká na milostivou smrt. V tomhle případě to začne tam, kde to skončí, u dřevěné nohy.

Skoro dvě stě stránek o člověku; nezáleží na době, ve které to čtete, lidi jsou v podstatě stále stejní. Ale snad nenajdete podobnost v této knize, snad je to jen ukázka toho, jak bychom mohli skončit. Není to moc veselé čtení, ale tím si mě kniha získala – vypráví tak, jak to bylo, nesnaží se před vámi nějak ospravedlnovat činy, které Karel dělá. Je toto tedy ta pravá podstata zla?

(u_u)

Kde končí záda?

„Chlap je od přírody zvíře, ženy by s tím měly počítat a zařídit se podle toho.“ Pokud vás to minulo, jedná se o titulky rozhovoru DVTV s Radimem Uzlem, poměrně známým českým gynekologem, sexuologem, pedagogem, a dokonce i politikem. Jeho kontroverzní názor rozproudil mezi lidmi vášnivou debatu. Někteří mu dávají za pravdu, jiní už na první pohled nesouhlasně kroutí hlavou. Zkušenost mě ale naučila, že není moudré utvářet si názor podle novinových titulků a že je lepší si to nejdřív v hlavě srovnat sám. Tak jsem si tedy vlastní názor udělala.

Humorný přístup

Už na začátku Radim Uzel odmítá, že by sexuální násilí zlehčoval. Ve svých znaleckých posudcích a odborné literatuře ho prý bere vážně, avšak v populární literatuře k němu občas má humorný přístup. Kladu si otázku, co si mám myslet o tom, když někdo říká, že určité věci nedělá, ale vzápětí se ukáže, že vlastně dělá, byť jenom někdy. Pokud bere Uzel sexuální obtěžování opravdu tak vážně, jak sám tvrdí, neměl by se jeho zesměšňování vyhnout úplně?

Nicméně hned vzápětí, když přijde řeč na výzkumy, začne Uzel tvrdit, že se při výpovědích lidé ukazují takoví, jací by chtěli být, tedy že vždy neuvádí celou pravdu. Jako příklad uvádí anketu Deníku N *Promluvily jsme*, do které se zapojilo přes třicet českých žen (včetně oktávánské studentky Sáry Korbelové), aby promluvily o svých zkušenostech se sexuálním obtěžováním. Z podobných publikací se podle něj nedá vycházet. Snaží se vzbudit pocit, že je u nás velké množství obtěžovaných žen, a zkreslují jeho skutečný počet. Bohužel z toho důvodu, že se nejedná o žádnou studii, ale jen a pouze o článek, není tento Uzlův argument relevantní. Navíc podle průzkumů zažila sexuální obtěžování většina Češek, a proto nechápu, proč právě tento článek podle Uzla skutečnost zkresluje.

Další z perel je Uzlovo tvrzení, že zhlédnutí exhibicionisty není sexuální obtěžování. Upřímně ani nevím, kde začít. Jistě, nejedná se o žádné fy-

zické ublížení, to ale neznamena, že by s tím měl být „divák“ v pořádku. Podobný zážitek na člověku určitě může zanechat následky. To ani nemluvím o tom, že se jedná o trestný čin. Tak já tedy nevím, pane Uzele.

Radim Uzel má evidentně jiný metr na každé pohlaví, co se obtěžování týče. Pro něj samotného je prý pohoršující, když ho v kavárně obsluhuje potetovaná servírka. Je to prý přirovnatelné k tomu, když na čtrnáctiletou dívku pokřikují muži oplzlé fráze o jejím těle. Zkrátka se mu být takto obsloužen nelíbí (bohužel už nezvládl vysvětlit proč přesně), a tak je to obtěžování. Mně se teda exhibicionisté také dvakrát nezamlouvají, ale to prý obtěžování není.

Hranice

I přesto, že před chvílí sebevědomě stanovil, co obtěžování může a nemůže být, Uzel říká, že hranice sexuálního obtěžování je velmi individuální a pro každého se může lišit. S tím samozřejmě souhlasím, ale například v právním prostoru se tento argument aplikovat nedá, něco nám přece jen určuje zákon i mravy, jaké máme ve společnosti nastavené. *Svoboda jednoho končí tam, kde začíná svoboda druhého.*

Další část rozhovoru věnovanou především plácání po zadku bych ráda uvedla přímou citací konverzace, kdy Uzel vysvětluje Martinovi Veselovskému, že by zcela určitě v nějakých situacích mohl poplácat svou kolegyni. „Protože ji znáte. Protože

jsste spolupracovníci.“ „Pardon...“ „Ale ne po zadku. Tak třeba po zádech nebo tam, kde záda ztrácí slušné pojmenování.“ „To je zadek.“ „No, tak dobře.“ Podle Uzla může plácnutí po zadku prohloubit mezilidské vztahy. Schopnost ženy ohradit se v případě, že jí to vadí, je podle něj stěžejní a základem výchovy. Něco takového může říct jen někdo, kdo se nikdy v podobné situaci neocítl. Mnoho faktorů, kromě výchovy například překvapení, strach, respekt z autority atd., může ovlivnit to, jestli je žena v danou chvíli dostatečně sebevědomá na to, aby se bránila. Není to tak jednoduché a nedá se to takto generalizovat. A kde je tedy pravda, když Uzel na jednu stranu hlásá, že má výchova zajistit, aby se dívka sama sebe zastala, ale zároveň tvrdí, že bychom jako ženy měly být na podobné věci připraveny, počítat s nimi a zvyknout si na ně?

Sociální citění

Uzel prý vždy u ženy pozná, jestli by jí to vadilo, či ne. Je totiž inteligentní člověk a má vyspělé sociální citění, přestože během celého rozhovoru nevykazuje žádnou schopnost soucítit s ženami. Tato sociální inteligence je podle něj také důsledkem správné výchovy. Bohužel se nemůžeme spoléhat jen na správnou výchovu a sociální inteligenci. Jak už bylo řečeno, každý má hranice stanoveny jinak. Tohle není první ani poslední případ, kdy si pan doktor protiřečí. Možná by bylo prostě jednodušší ženy po zadku bez jejich svolení neplácát ani na ně jinak nevhodně sahat.

Do tohoto rozhovoru jsem chtěla jít s čistou hlavou, ne jako zaujatá feministka, která odsoudí Radima Uzla za všechno, co řekne. Souhlasím s ním například v tom, že se doba mění. Normy se mění, o obtěžování se mluví více než dřív. Jenže bohužel to nestačí. I právě kvůli lidem, jako je Radim Uzel, který staví muže do pozice zvířat, jež se neumí ovládat, a ženy do pozice submisivních chudinek, jejichž účel není víc než být příjemné na pohled.

Zbytek rozhovoru je zkrátka absurdní. Uzel tvrdí, že si žena znásilnění sama nezpůsobí, ale pokud se vystaví určitým situacím, má to očekávat. Já zase tvrdím, že není zodpovědnost ženy, jestli se někdo není schopný ovládat, a neměla by se kvůli tomu omezovat. Nikdo si znásilnění nezaslouží a nikdo si za něj sám nemůže. Asi bychom si s panem doktorem moc nerozuměli.

Upřímně nechápu, jak Radim Uzel s tímto přístupem dosáhl tak vlivných pozic. V rozhovoru byl velice zmatený, často si protiřečil, měnil názor a vyhýbal se otázkám. Nemluvil ani tak otevřeně jako ve svých jiných projevech a nebylo mu příjemné, když byl moderátorem zahrán do kouta. Na konci už jsem nebyla rozčilená, jako když jsem poprvé přečetla titulky. Bylo mi líto starého zmateného pána, který nebyl ani schopný smysluplně obhájit své názory, jež šíří a publikuje už padesát let. A přestože se jeho pohled na tuto problematiku pravděpodobně nikdy nezmění, tohle malé vítězství mi stačí ke spokojenosti.

Kája Štefková (oktáva)

Sabotáž progresu Vocasuny?!

Když byl letos v říjnu zadržen místopředseda fotbalové asociace Roman Berbr, měl jsem radost. Společně s fanoušky po celé republice (až na Plzeň) jsme doufali, že fotbal teď bude krásnější, čistší, spravedlivější. Bez korupce a pochybných rozhodnutí vedení soutěže. Jak ale vývoj podzimní části Hanspaulky ukázal, Berbrova mafie sahá hluboko do lokálních lig a nebude snadné ji vymýtit.

Realizační tým Vocasuna CA si poprvé stěžoval už v dubnu. V situaci, kdy nejvyšší česká fotbalová soutěž už byla spuštěna, nás zarazilo, že 71 Hanspaulská liga nedostala zelenou. Nejen, že se naši hráči a fanoušci těšili na zápasy, ale hlavně jsme cítili šanci na postup. Jak dokazuje přiložená tabulka, Vocasuna ztrácela 0 bodů na postup a všichni v klubu cítili, že jsme blízko splnění našeho snu. Proto nás zarazilo, že se vedení rozhodlo sezónu zrušit, přes naše protesty dosavadní výsledky nezachovat a začít v září nanovo.

Fanklub defenzivního fotbalu by z nás měl radost, sahal i jsme po postupu i se skóre 0 : 0. Na podzim to ale bylo pryč a my museli začít bojovat znovu. Kvůli zraněním jsme měli zúžený kádr, kvůli opatření nás nemohli hnát dopředu fanoušci, a tak jsme z prvních čtyř zápasů vybojovali jen jeden bod s děsivým skóre 5 : 19.

Díky skvělému výkonu jsme pak ale porazili Young Guns (do té doby neporažený tým) a stoupali tabulkou. Jenže si toho nejspíš všiml někdo ve vedení soutěže a rozhodl se nám, černému pegasovi soutěže, přistříhnout křídla. Naše liga se přerušila. A to i přesto, že mezinárodní soutěže pokračovaly. Vedení Vocasuny je přesvědčeno, že zastavení ligy bylo cílené s účelem přerušit naši šňůru jednoho vítězství v řadě.

Celou zimu pak hráči trénovali individuálně a připravovali se na slibovaný restart. Ten přišel až v prosinci. Vocasuna už ve 4. minutě prohrávala 0 : 2, ale ve druhé půli dominovala a nakonec vyhrála drtivě 9 : 3. Ani podivné přerušování nás nezastavilo a máme druhé vítězství v řadě, které nás katapultovalo do vrchních pater tabulky. To se ale nelíbilo funkcionářům ostatních klubů, a tak se soutěž po odehrání jednoho kola znovu přerušila.

Pořadí	Název mužstva	Odehrané zápasy	Počet výher	Počet remíz	Počet proher	Skóre	Počet bodů
1.	Continental FC	0	0	0	0	0:0	0
2.	Šnek FC B	0	0	0	0	0:0	0
3.	Old Mosquitos	0	0	0	0	0:0	0
4.	Postupická veterans TJ	0	0	0	0	0:0	0
5.	Ol' school Fellas BK	0	0	0	0	0:0	0
6.	Nulová šance	0	0	0	0	0:0	0
7.	Rasta Velbloudi	0	0	0	0	0:0	0
8.	Young Guns Prag	0	0	0	0	0:0	0
9.	Vocasuna CA	0	0	0	0	0:0	0
10.	Heliport SK	0	0	0	0	0:0	0
11.	Boss United	0	0	0	0	0:0	0
12.	Rozmetadlo FC	0	0	0	0	0:0	0

A znovu přerušování předcházelo naše vítězství. Náhoda? Nemyslíme si. Korunu tomu nasadilo ministerstvo zdravotnictví, které zápasy zakázalo od pátku. Ano, od pátku, kdy se černý pegas chystal zašlapat dalšího soupeře. Je to plivnutí do tváře všem poctivým týmům, které jsou ve formě!

Za tým Vocasuna CA vás mohu ujistit, že nás to nezlomí, že budeme (snad brzo) bojovat o další prodloužení naší vítězné šňůry a že posílíme náš lobbyingový tým, který bude na sekretariátu prosazovat naše zájmy. (Pokud máte zájem o tuto pozici, pošlete CV na jonas.stoilov@gmail.com.)

Tvrzení v tomto textu nejsou ničím podložena a mají sloužit pouze jako satira.

Jonáš Stoilov (oktáva 2019/20)

Sport žije!

Jestli se nějaké odvětví dokázalo životu v pandemii přizpůsobit, pak je to určitě profesionální sport. Ano, sice platí zákaz vstupu fanoušků na stadiony, a tak si nemůžeme užít požitek ze sledování naživo, ale alespoň sportovcům už je nyní díky průběžnému testování běžně umožněno se utkávat, což je oproti jaru obrovský posun. Pojdme si tedy projít největší sportovní události podzimu:

Odehrály se skupiny ligy mistrů a evropské ligy. Evropské ligy se tentokrát účastnili tři čeští zástupci (Sparta, Slavia a Liberec), přičemž Slavii se dokonce podařilo postoupit do jarní fáze, a tak se v únoru utká s anglickým Leicesterem.

V souvislosti s korupcí byl zatčen Roman Berbr, místopředseda FAČR. Zajímavé je, že Viktoria Plzeň od té doby začala padat tabulkou dolů.

Začala hokejová sezona a vedle extraligy zahájil přípravy na MS 2021 český národní tým. Na finském Karjala Cupu se umístili na 2. místě.

„Náhradní“ sezonu formule 1 ovládl opět s přehledem Mercedes s Lewisem Hamiltonem. Hamilton musel vynechat VC Šakiru kvůli pozitivnímu testu, což dalo možnost předvést se v dobrém voze jinému Britovi, Georgi Russelovi. Zajímavostí je dále návrat jména Schumacher do F1, závodit začne totiž syn sedminásobného mistra světa Mick.

František V. Novák (oktáva)

Rapid: Jak jsme (ne)hráli

Po příjemné letní náhradní sezoně v PRAMAKU se Rapid konečně dočkal startu své druhé hanspaulské sezony. Hráči i fanoušci byli natěšení, přestože vykičník v podobě koronaviru byl všudypřítomný.

Sezona začala bez sextánských opor remízou s Buzulukem Úvaly. Následovalo utkání s týmem Malvazinky 1. FC, na nějž se k našemu rozhořčení soupeř nedostavil, a tak došlo ke kontumaci. Poslední zápas, který Rapid odehrál před druhým lockdownem, skončil ostudnou prohrou s týmem Sestra Sojka, přestože jeho hráči působili spíše jako vikingští nájezdníci než jako fotbalisté.

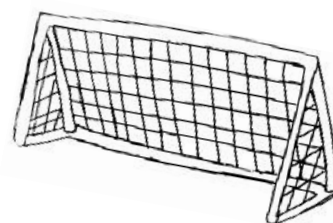
A tak se náš tým odebral do dalšího čekání, stejně jako všechna amatérská sportovní odvětví. Světlo na konci tunelu se objevilo, když PES zasvítit oranžově. I díky tomu jsme mohli po skoro třech měsících odehrát jedno utkání s FC SG. Po něm ovšem

došlo k dalšímu zmrazení ligy, a tak nám nezbývá než doufat, že se na trávníku uvidíme co nejdříve.

František V. Novák (oktáva)

Tabulka odehraných zápasů během sezony podzim 2020

Datum	Soupeř	Skóre
neděle 6. 9.	Buzuluk Úvaly FC	2 : 2
neděle 20. 9.	Sestra Sojka	1 : 3
neděle 13. 12.	FC SG	2 : 10

PERLY SVINÍC(M)

Arnot

MA: Já jsem tu včera upozornil na snímek, který dnes opět nevidíte.

MA: Jako dítě jsem furt četl Malého Bobše, kde byla tlustá paní továrníková v kožichu, která krmila psa pářečkem a Malý Bobeš měl hlad... Od té doby jsem latentní komunista.

MA: To změnila až šedesátá léta, sexuální revoluce.

BK: To byly časy...

Fišerová

KF: Poslouchejte, jak to Jura říká!
Třída: To je Tonda.

KF: No jo pořád, pod těma rouškama vypadaj všichni stejně.

(*Ve třináctce si bereme sešity.*)

KF: K čemu máte linkovaný?

LP: Na biologii nebo češtinu...

KF: To je dobře. Kdo má linkovaný na matiku, ten letí!

(*TF nezaujatě souhlasí.*)

Bukovský

JB: „Nefunguje mi kamera“ is the new „nejela mi tramvaj“.

Tatíček

PT: O čem je Dceřina kletba?

VŠ: O matce, která má dceru.

Hakl

EH: Vy máte takovou roušku, že vypadáte jako zombie.

Roleček

AR: Máme distanční výuku, tedy já se od ní plně distancuji.

AR: Už neplatí staré turecké přísloví: malý jako sexta.

AR: Chytrý telefon je malý Antikrist.

AR: Pokud něco děláte 20 000 let, děláte to dobře. Když to tedy neděláte špatně.

AR: Učení v podsvětí je skoro jako distanční výuka – předstíráme, že se učíme.

AR: „Mobil v ruce, hlava dolů,“ říkával Sulejman Nádherný.

AR: Mobil je mor. Je to vrah dětských duší!

Švejnová

AŠ: Určitě se půjdeme podívat k soudu, ale nevím, jestli budeme mít takovou luxusní soudkyni jako v kauze Tajovský. To byla skutečně exemplární čarodějnice.

AŠ: Řekněte první zákon, který vás napadne.

JP: Zákon o zachování energie!

AŠ: Co znáte okresního?

Třída: Přebor!

AŠ: Vidíte mě?

VV: Už nějakou dobu ne.

AŠ: No, ono není o co stát.

Pokorný

(*Probíráme kosterní soustavu člověka.*)

JP: A příště vám možná přinesu ukázat lebku, uvidím, koho potkám.

Škrášek

PŠ: Já si vás pamatuji z tercie, ale to jste byli mikroskopičtí.
(o řeckých mýtech)

PŠ: A hned na začátku tu samozřejmě máme incestíček.
PŠ: Taoistický mistr žije v horách, kouká se na měsíc, chytá ryby a je lehce přivožralej.

(o mravním relativismu)

PŠ: Představte si, že některé ze zde přítomných kolegyň vyjevím své sladké tajemství, že ji miluji. Ona si řekne: „No bezva, dědek se zbláznil, ale aspoň bude jednička ze semináře.“ To ale ještě neví, že jsem masový vrah a že můj projev lásky spočívá v tom, že své milé čtvrtím.

PŠ: Obžaloba naznačuje, že Sokrates svádí krásné mladíky a pak s nimi, ehm ehm, filozofuje.

Valášek

(o Kasárnách Karlín)

MV: Odvlečete dítě na pískoviště, ono vám tam nikam neuteče, leda někam spadne nebo šlápne na minu... Vy si tam dáte nějaký drink a dítě se tam popelí a je šťastné.

MV: Představte si, že píšete paní Nováčkové na obecní úřad: „Vážená paní Nováčková, už týden mi teče ten hajzl...“ Teda nemyslím manžela.

(o erotice v japonské literatuře)

MV: Zase abychom si nemysleli, že uděláme zájezd do Japonska a na letišti nás budou vítat Japonky s transparenty „Pojďte k nám, já vám dám“.

MV: Největší odborník na Lolitu je tady Tadeáš, to je starej loliták.

MV: PhDr. se nepíše PHDr., to byste byli kyselej nebo naopak zásadovej doktor.

MV: Vaše babičky a dědečkové možná mají legitimaci z ROH... Nebo třeba z KSČ, StB, případně KGB.

MV: CERMAT už ze svého kokotismu trochu ustoupil.

Huliciusová

AH: Zeptala jsem se, jak byste to chtěli, a teď vám řeknu, jak to bude.

AH: Řada z vás je na tom hůř než slepej šimpanz.

AH: Omlouvám se, že jdu pozdě, v kritický chvíli mi vyhasly kamna.

AH: Omlouvám se za pozdní připojení, ukázalo se, že zprostředkovat oběd mým dětem během těch pěti minut, které jsem si na to vyčlenila, není možné... Dala jsem jim banán, jsem matka roku. A to se pozná i podle toho, že zatímco všechny děti se nacházejí ve vytopených místnostech našeho venkovského stavení, já jsem v ložnici, kde je asi jedenáct stupňů.

Janichová

MJ: Mně dneska pan Bočan naměřil takovou teplotu, že jsem prakticky mrtvá.

Šarlatán

Dlouho očekávaný film Agnieszky Holland o léčiteli Janu Mikoláškovi nezklamal. Na ČSFD jsem četl velmi trefný komentář, podle něhož je *Šarlatán* na film, v němž se hlavní postava polovinu stopáže dívá do moči, překvapivě dobrý – a s tímto příspěvkem se plně ztotožňuji.

Vůbec nevadí ani to, že režisérka přeskakuje v místě i v čase, dá se v tom vyznat. Obstojný scénář Marka Epsteina je mírně zatlačen do pozadí nádhernými obrazy kameramana Martina Štrby; právě díky němu se z Mikoláškových zkoumání moči nestává nudně rutinní záležitost.

I herecké obsazení se vydařilo. Na Ivana a Josefa Trojanovi oprávněně prší chvála již od uvedení snímku do kin, raději tedy vyzdvihnu Jaroslava Pokornou, která jedinou výraznější ženskou postavu filmu (kořenářku Mühlbacherovou) hraje s jistotou a velice uvěřitelně; stejně tak Juraj Loj se dobře zhostil úlohy Mikoláškovy partnera, přičemž milostné scény nejsou žádným pokleslým pornem, ba naopak, jsou natočeny velmi decentně.

A samotný Mikolášek? Lidumil a zachránce lidských životů, nebo sobec do morku kosti s děsivými stinnými stránkami? *Šarlatán* přesnou odpověď – možná i kvůli otevřenému konci – nedává, přesto stojí za vidění.

Vojtěch Voska (oktáva)

Bez roucha

První premiérou nové sezóny se v Divadle v Dlouhé stala komedie *Bez roucha*. Režisérka Hana Burešová, která umí velmi dobře pracovat i s texty obtížně inscenovatelnými či málo uváděnými (*Lidská tragikomedie*, *Elektra*, *Slečna Jairová*), se tentokrát, podobně jako v případě Shakespearovy komedie *Mnoho povyku pro nic* či Jiráskovy *Lucerny*, vrhla na hru známou a na českých jevištích hojně vídanou – *Bez roucha* od Michaela Frayna.

Divák v první polovině sleduje rozpadající se zkoušku bulvární frašky *Sardinky, sardinky!*, aby pak po přestávce ze zákulisí zhlédl jednu z repríz této hry, při níž se pokazí, co jen může – a naschvály, které si herci navzájem vyvádějí, tomu rozhodně nepomáhají.

Bez roucha je po všech stránkách zdařilou inscenací - potěší obdivuhodná souhra starších i novějších členů souboru (včetně jejich fyzických dispozic, které jsou v této hře opravdu potřeba) a především skutečnost, že obzvlášť v druhé půlce se neubráníte salvám smíchu. Zkrátka neobyčejně veselá oddechovka, na kterou se nemusíte bát vzít své rodinné příslušníky všech generací.

Vojtěch Voska (oktáva)

Postižení muzikou

Téma postižení se do pop kultury sice pomalu dostává, stále ale převládá pohled na člověka s handicapem jako někoho, jehož nejvýraznější vlastností je, že používá vozík nebo bílou hůl. Tito lidé se pak stávají terčem lítosti. Proti tomu se (správně) vymezuje film *Postižení muzikou*, bohužel ale spadá do opačného extrému, kdy život kapely The Tap Tap vykresluje jako nekonečnou party plnou alkoholu, sexuálních narážek a černého humoru.

Snahu ukázat, že lidé s postižením řeší úplně stejné problémy jako ti bez něj, nabourává pouze postava Petra Tomka, zpěváka s poruchou autistického spektra, který působí jako potíživista celého tělesa. To bohužel vrhá negativní světlo na lidi s PAS obecně, vzhledem k tomu, že Petr je svým handicapem v rámci kapely unikátní.

Filmu se rozhodně nedá upřít spád a humor. Není divu, že získal diváckou cenu na filmovém festivalu v Jihlavě. Bohužel mu ale chybí myšlenka, kterou by dle mého dokument mít měl. Je to, jako kdybyste natočili svůj první školní den, lyžák, klauzury a maturitní ples, do toho přidali pár perel spolužáků, hezky to sestříhali a vydávali za časosběrný dokument o studiu na PORGu.

Tereza Fremundová (oktáva 2018/19)

S láskou Vincent

Animovaný film v kombinaci s hranými scénami mě zaujal už od počátečních titulků. Snímek je, jak už název napovídá, o Vincentu van Goghovi, o jeho životě i o věcech, které následovaly po něm. Tu správnou atmosféru dodávají snímky, která jsou někdy přímo napodobeninami malířových maleb a jindy jen vypadají, jako by je sám van Gogh namaloval. Jestli vám nevadí jeden výstřel a uříznuté ucho, určitě se na tento film podívejte. O malíři samotném toho nemusíte vědět příliš; jediné, co vám v případě neznalosti unikne, jsou postavy, jež van Gogh portrétoval. Ty ve svém životě znal a ve filmu hrají důležitou roli. Bude vám asi trochu chybět to propojení s realitou, ale přinejmenším poznáte obraz Hvězdná noc. Film vám dá alespoň malé povědomí o tom, kdo to vlastně tento holandský umělec byl, jak žil a co se vlastně tehdy stalo. Jestli vyloženě nechováte odpor k umění, mohl by se vám tento pohyblivý životopisný obraz zalíbit.

(u_u)

The 100

S dystopiemi se před několika lety roztrhl pytel, ale já jsem k nim nikdy netíhl. Jednou z hlavních výhod tohoto seriálu oproti mnoha jiným jsou výrazné prvky sci-fi. Znovuosídlení Země zničené nukleární katastrofou není nevídané téma, ale rozdíl mezi tím, jak se lidé adaptovali, dle mého názoru dodávají celé situaci na realističnosti. Obecně je světotvorba asi nejsilnějším motivem tohoto seriálu.

Na *The 100* jsem se začal dívat, protože o tom pořád mluvila kamarádka, a vůbec jsem nevěděl, co mám čekat. Asi bych si však stejně nebyl schopen představit to nezměrné množství násilí. Podle toho se ale dá poznat, že je příběh dost zajímavý, protože obvykle nemohu větší než malé množství hrůz snést. Rozvíjí se dost organicky na to, aby si udržel mou pozornost, a každá hrozba logicky navazuje na předchozí události. I přesto bych slabším povahám doporučil, aby si dobře rozmyslely, než se na tento seriál podívají.

Louis Zamazal (oktáva)

(Bezejmenné)

Drazí lidé bez brýlí
až si budete příště stěžovat
na roušky
na zimu
na páru od pusy
buďte rádi
že vidíte
S láskou
Ztracen v mlze

Louis Zamazal (oktáva)

Porgazeen 76, časopis vydávaný studenty PORGu Libeň

Redakce: Mikuláš Fantys, Terežka Fremundová, Otík Goldflam, Klára Jánošíková, Kryštof Ivan Kasha, Dominik Kučera, Daniel Mitrofanov, Ema Nevřelová, František V. Novák, (u_u), Jonáš Stoilov, Kája Štefková, Emma Štorková, Jasmin Tagijeva, Vojtěch Voska, Kuba Zajíc, Louis Zamazal, Maruška Žukovská (+ sborovna: David Hudson, Anna Huliciusová)

Sběrači perel: Daniel Mitrofanov, Lída Procházková, Vojtěch Voska, Amálka Zemanová a další

Ilustrace: Ema Fischerová, Teri Hachová, Domča Kodlová, Klára Svobodová, Kája Štefková

Komiksy: Otík Goldflam

Fotografie: Rapid Libeň, internet

Titulní strana: Teri Hachová

Šéfredaktorský tandem: Pája Kroužková, Vojtěch Voska

Sazba a grafická úprava: Pája Kroužková

Korektura: Pája Kroužková

Náš ajťák poradce: Michal Janočko

Ochranný dohled a korektura: Martin Valášek

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII - Libeň

Ý-mejl: paja.krouzkova6@gmail.com, voskavojtech@porg.cz

Archiv: porgazeen.cz

Porgazeen 76 vyšel v únoru 2021 v elektronické verzi.